

Г Ж Б И.

—Колко красно
е полето;
чудно ясно
е небето!
Радостно си
ний живѣемъ,
доръ сме млади,
пѣсни пѣемъ...
Влагата ни
сила дава;
росата ни
напоява.
Лекъ вѣтрець ни
полюлява;
ситенъ дъждець
ни калява...
Обератъ ли
ни дѣчица,
намъ сваряватъ
на чорбица...
Подъ чедаря
ни, на сѣнка,
се събиратъ
на сѣдѣнка:
пчели, мухи
и комари,
наши обични
другари...

Чичо Свѣтлю.

